

Geschreven vanuit Bujumbura

Boek-fictie " Geschreven vanuit Bujumbura" door Yoshikazu

Kamigaïto

Vertaling uit het Japans en bewerking in het Frans: Jean-Maurice Huard

Nederlandse versie: Peter Keijers

Duitse versie: Andréas Peil

Hoofdstuk 6

Aankomst in Gitega rond twee uur 's middags. Het moderne, luchtige en elegante restaurant waar we zouden eten was gesloten. Plots dook Stany, een van de leden van de groep, op uit het niets met dozen drank. Uit Bujumbura werd enkel brood meegenomen.

De witgekalkte gebouwen gaven de plaats een westers karakter. De kerken en scholen leken bomvol. Stany zou hier zijn humaniora hebben gevolgd. Een eindje verderop parkeerden ze in een dal op een zandweg en aten op het gras de lunch van droog brood.

Na de lunch begonnen sommigen met ontbloot bovenlijf karate te oefenen. Vanonder de schaduw van een boom keek Sawada vanuit de verte toe. Voorbijgangers stopten om te kijken. Mannen en vrouwen van alle leeftijden en kinderen uit het dorp doken op uit het bos en observeerden het schouwspel vanaf de overkant van de weg. Iets maakte Sawada alert.

Plots kwam een man uit de toeschouwers naar voor en zei iets tegen de jonge beoefenaars. Sawada voelde de stemming omslaan en ging naderbij kijken. Het was een jonge dertiger. Zijn spieren bolden onder zijn vaal aan de schouders gescheurd overhemd op zijn gerafelde broek.

Minachtende keek de man naar Sawada en zijn gewone lichaamsbouw. Op een provocatieve en neerbuigende toon snauwde hij toe, « Blijkbaar ben jij de sterkste! ». Sawada was al voorbereid op wat de man vervolgens ging zeggen: « Denk je het tegen mij een ronde uit te houden? ». Hij wilde zichtbaar indruk maken op de jonge vrouwen onder de dorpingen die zich achter hem verzameld hadden.

Sawada's metgezellen zagen het helemaal zitten. Behalve Salvator, die een beetje gespannen was, en vroeg aan de man of hij wel gek was. Terwijl zijn metgezellen onder elkaar fluisterden "Is hij gek?". Ze waren zo overtuigd van Sawada's kunnen, dat Sawada dacht: "Oh la la! Ik moet het hier waar maken!"

Iets gelijkaardigs was hem al voorgevallen. Pas in Europa, stond men argwanend ten opzichte van zijn gezag, zelfs zijn graad werd in twijfel getrokken. Zowel leerlingen als nieuwkomers stelden hem op de proef in vrij sparren of in shiai.

Tijdens de eerste training aan de universiteit, vroeg een student hem iets op een vriendelijke toon. Sawada kende echter nog geen woord Frans. Een andere student, het oudste lid van de groep, had ter voorbereiding van zijn komst Japans geleerd, vertaalde. "Hij vraagt of u een zwarte band hebt....." (Sawada vroeg zich af: vraagt hij werkelijk naar mijn band?) Omdat hij dacht dat Sawada het niet begrepen had, stelde de student zijn vraag anders: "Kan u me verslaan?". Antwoord: « Ik weet het niet ».

Schouderophalend vertrok de student.

Sawada begreep later dat het Franse woord "demander" in deze context op twee manieren kon begrepen worden; "vragen of iemand een zwarte band heeft" kan eveneens betekenen "vragen of die zwarte band echt is". De gemiddelde karateleraar zou wellicht geantwoord hebben: "Als u met mij vecht, zal u het bekopen." Dit was dus het antwoord dat men verwachtte.

Sawada was iemand die de populaire uitdrukking "leven in de natuur" ernstig nam. Als een Belg hem in het vrij gevecht zou verslaan, had hij meteen zijn koffers gepakt. Het zou weliswaar gezichtsverlies hebben betekend ten opzichte van vrienden en kennissen die hem bij zijn vertrek kwamen uitwuiwen. Toch zou terug gaan de enige optie zijn. Gelukkig werd zijn autoriteit de voorbije tien jaar nooit in die mate ondermijnd. Sawada's karate stoelt op het klassieke principe van "sente nashi"-aanvaard, neem geen initiatief", met andere woorden, verwelkom hetgeen komt.

Toen Sawada instemmend knikte, begon de man heftig te bewegen. Het was niet duidelijk of het was om op te warmen of voor de show.

Toen ze tegenover elkaar stonden, overwoog Sawada hoe hij kon voorkomen zijn tegenstander te kwetsen en geen gezichtsverlies te laten lijden, doch tegelijkertijd tonen dat hij zelf de bovenhand had.

Op het einde van zijn carrière als kamper zei hij tot zichzelf "Zelfs als ik mijn tegenstander niet kan verslaan, zal ik zelf niet verslagen worden. Zelfs mocht ik verslagen worden, is dat niet het einde van de wereld". Vanaf dat ogenblik werden zijn wedstrijden en kumite veel makkelijker. Het was dit inzicht dat hem deed besluiten naar Europa te gaan.

Trouwens, Sawada had de indruk dat hij geroepen was voor zoiets. Er was iets dat hem aanspoorde te vechten met alle vaardigheid en inzichten die hij had verworven.

Sawada nam de hidari-hanmi houding aan, de ene hand open voor zich uit en de andere gesloten voor de borst. Het is een gekende houding, vrij van gedachten¹ (mushin), zelfs de indruk gevend er een zeker genoeg in te nemen.

¹ Mushin 無心

De tegenstander vloog er onbehouden in en sloeg met de rechtervuist. Sawada ving de slag op met zijn linkerhand. Meteen drukte hij zich tegen zijn tegenstander aan en duwde hem omhoog terwijl hij in zijn oor fluisterde, "Wat ben jij sterk! Zoiets heb ik nog nooit gezien."

De man nam Sawada in zijn armen en riep twee keer naar de menigte, waarschijnlijk iets in de trant van "Het is voorbij".

"Bravo, meester." Dat was het eerste wat de baardige Fidèle, een van de oudste leden van Poema, zei terwijl de anderen in bewondering dansten met opgeheven vuisten.

Op de terugweg nam Sawada vermoeid plaats op de stoel naast de buschauffeur. Op die plaats zou hij wellicht met rust gelaten worden.

Achter hem heersten geanimeerde gesprekken over de lotgevallen tijdens de reis. Toen de bus een korte stop maakte, begon iemand een soort ritornello in het Kirundi te zingen, afwisselend met namen naargelang nodig. Aan het begin van elke maat klaptten de anderen in hun handen en riepen "A" als teken van goedkeuring en aan het einde klaptten ze nog eens in hun handen en riepen weer "A" om Sawada's moed te prijzen, en zongen dan samen "Sawada Yasuhiko".

Na het eerste couplet, begon Sawada de tekst van het lied te begrijpen. Het was een ode aan karate en de karateclub.

Jewe, Nzobaza (A)

Nzobaza, Bouma.

Seiken (A)

Na, sanchin.

In het midden van het lied veranderde de toon en maakte plaats voor een mysterieus melancholieke melodie van onbeschrijflijke schoonheid.

Inararibonia.

Kiniyangeya, karate.

Kiniyangeya, karate.

De laatste zin werd door iedereen meerdere malen herhaald. Het klinkt een beetje als « Ah, dit is Afrika ».

Sawada herinnerde het zich als een flits diep vanbinnen. De bus reed razendsnel naar huis.

Opgelucht ontwaarde hij in de verte de lichten van Bujumbura. Het was de opwindendste dag van de laatste tijd.

Wat betreft karate in dit land, zelfs als u met lege handen aankomt, bent u hier populair, en sommigen vragen u zelfs ten huwelijk. Zo werd ik voorgesteld aan enkele mooie vrouwelijke studenten van de Gitega Teachers' College. Maar in de blik van één van hen 'ontwaarde ik een dusdanige melancholie dat ik er bedroefd van werd. Per slot van rekening was ik slechts op doorreis.

Natuurlijk, niet alles is hier even goed en mijn opdracht is niet zonder risico's. Tijdens een tussenstop op het platteland nam de plaatselijke dorpschaan die indruk wilde maken op de meisjes het tegen mij op. Omdat het gras dik en dicht was, raakte hij niet gewond. Hij was dermate onder de indruk dat hij mij wilde tegenhouden om te vertrekken, zodat ik hem kon trainen.

Deze reis is als "De wind in mijn hart met een wilde vastberadenheid². " Ik hoop alleen dat ze mijn schedel niet vinden doorboord door een speer. Bij deze.....

Blij u te hebben geschreven.

Uw genegen,

Yasuhiko

...

² Allusie op een vers van Basho